

ammu, eriti aga alates 1931. a. sügisest, s. o. pärast naelsterlingi nihkumist kullaaluselt, oli nii kitsamais ringes kui ajakirjanduses ning avalikel koosolekuil elava vaidluse teemaks saanud küsimus, kas loobuda ka meil kullaaluselt, või hinnata krooni odavamalt, või siis vastuoksa püsima jääda senisele krooniväär-tusele. Esimene lahing krooni küsimuses lõppes n. n. kroonihoidjate võiduga ning valitsus lubas tarvitusele võtta kõik abinõud meie rahakursi hoidmiseks; sel-lest ajast peale etendab kroonikursi probleem tähtsat osa meie sisepolitiilises elus.

Pätsi valitsuse ajal toimus suur sündmus meie sisepolitiilises elus: erakondade ühinemised. Politi-lised erakonnad, nagu neid eest leiame 1932. a. alul, olid kujunenud sellisteks rea aastate eest, enamik neist juba E. Vabariigi algusest saadik. Riigikogu IV koosseisus esinesid nad järgmises jõudude vahe-korras: põllumeeste kogud 24 kohta, asunikude, riigirentnikkude ja väikepõllupidajate koondis 14 k., majandusrühm 3 k., rahvaerakond 9 k., tööerakond 10 k. (nendest oli J. Vilms end kuulutanud erapoo-letuks), Eesti sotsialistlik erakond 25 k., Eesti töö-liste partei (pahempoolsed), mis aja jooksul likvidee-rus, 6 k., saksa-rootsi riigikogu rühm 3 k., vene vähemusr. 2 k.

Seega oli IV Riigikogu koosseis koostatud üm-marguselt 10 erakondlikust rühmitisest, milline arv tundus liiga suurena sajaliikmelises kogus ja väikese rahvaarvuga riigis, kus poliitilised ja majanduslikud huvid sugugi nii killustunud pole, et nad peaksid esindatud olema kümnes täiesti iseseisvas poliitilises rühmitises.

Kuigi mitmel poliitilisel erakonnal omavahel oli ühine ideoloogia ning ühised huvid, seisid lahku-